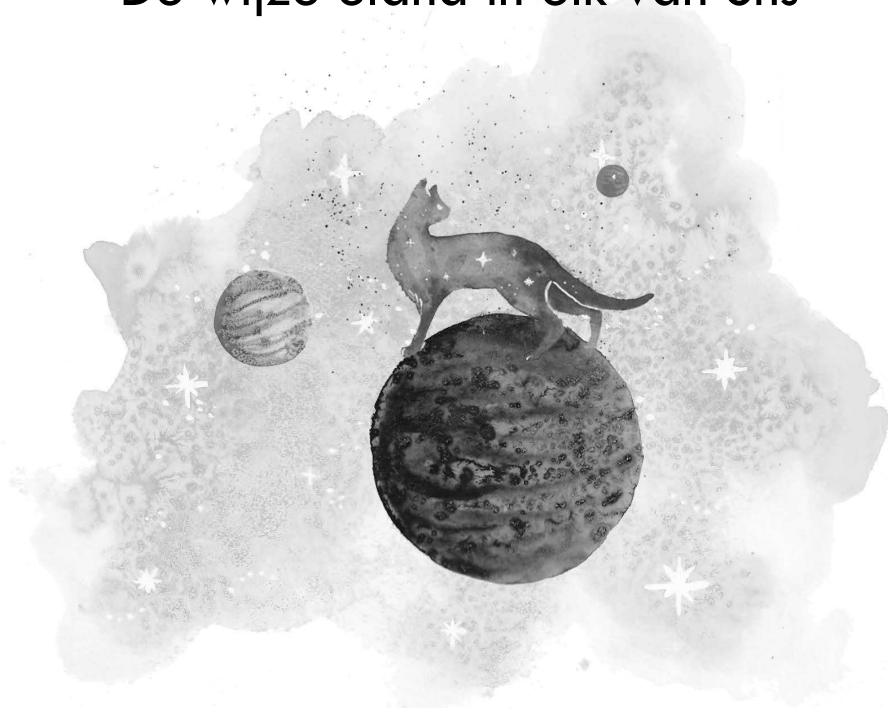

De wijze eland in elk van ons

De wijze eland in elk van ons

I.G. Haes

Illustraties: Edine artist

Schrijver: I.G. Haes
Coverontwerp: @edine_artist
ISBN: 9789464922127
© I.G. Haes

Voorwoord

Dit boek is er voor alle prachtige zielen die zich soms wat verloren voelen in onze mensenmaatschappij. Voor zij die beseffen dat sommige dagen om niets anders vragen dan om een zelfgebouwd kussenfort. Ver weg van alle menselijke drukte om niets.

Dit boek is er voor alle perfecte wezens, die recht hebben op de beste versie van ons mensen, en voor de paradijselijke aardbol die hen en ons een onwaarschijnlijke thuis biedt, in een universum dat het verstand te boven gaat.

Dit boek is er voor *alles en iedereen*, want niets of niemand staat nu eenmaal op zichzelf of alleen.

Wat volgt, is een oproep om jezelf een pracht van een zandkasteel te bouwen, om je pootjes nu en dan in een verfrissend, helder meer te laten baden, en om heel erg (on)gewoon de stralende ster te zijn die je bent.

Nu ja, wat zou je *anders* doen, hoor ik de wijze eland denken.

Inhoud

Hoofdstuk 1: Meer kat	9
Hoofdstuk 2: Tuurtje Vuurtje	15
Hoofdstuk 3: Aardmannetjes en elfen	24
Hoofdstuk 4: Een rumoerige nacht	35
Hoofdstuk 5: Raadselachtige wezens.....	48
Hoofdstuk 6: Klaarwakker.....	55
Hoofdstuk 7: De grote connectie	61
Hoofdstuk 8: Helikopter richting blauwe lucht	79
Hoofdstuk 9: Luffa's, rabelwassen en torwülmsen	84
Hoofdstuk 10: De thuiskomst van Billie.....	95
Hoofdstuk 11: Onrust in het dorp.....	100
Hoofdstuk 12: Dievenbende met kuiswoede.....	108
Hoofdstuk 13: De veilige haven	115
Hoofdstuk 14: Zakenkamp	130
Hoofdstuk 15: Onderweg.....	133
Hoofdstuk 16: Het weerzien.....	140
Hoofdstuk 17: Brabbelarrousel	151
Hoofdstuk 18: Allemaal een beetje gek.....	164
Hoofdstuk 19: Sprookjes.....	169
Hoofdstuk 20: Zwijgzame reuzen.....	173
Hoofdstuk 21: De pluizige gids	182

Hoofdstuk 22: Ontwaken	186
Hoofdstuk 23: Kafkaiaans	194
Hoofdstuk 24: De geheime doorgang.....	199
Hoofdstuk 25: Dhamma.....	204
Hoofdstuk 26: Het ondergrondse dorp.....	211
Hoofdstuk 27: Een krakende verbinding	219
Hoofdstuk 28: Onbelangrijk.....	230
Hoofdstuk 29: Stomp in de maag	235
Hoofdstuk 30: Wat zou je <i>anders</i> doen	240
Hoofdstuk 31: Geen verzet.....	252
Hoofdstuk 32: De Aarde vanuit de ruimte	260
Hoofdstuk 33: In het <i>nu</i>	268
Hoofdstuk 34: Zenmeesters	272
Hoofdstuk 35: Feestplannen.....	281
Hoofdstuk 36: Het toevluchtsoord	286
Hoofdstuk 37: De connectiestenen	291
Hoofdstuk 38: Lieve sterrenvrienden	298
Hoofdstuk 39: Bron van inspiratie	303
Hoofdstuk 40: Vogelzaad etende mafketels.....	310
Hoofdstuk 41: Het geheime project.....	317

Hoofdstuk 1: Meer kat

Edie wreef haar handen een paar keer haastig over elkaar en vormde er vervolgens een kuipje mee dat ze vulde met haar warme adem. Ze probeerde haar bevroren vingers weer tot leven te wekken. Ze hoopte dat die zo wat beter zouden meewerken bij haar zoveelste poging om de sleutel van de voordeur in het sleutelgat gemikt te krijgen.

‘Haast je, Edie,’ morde haar mama.

‘Ja, mama, ik doe mijn best,’ antwoordde Edie terwijl ze de sleutel uit haar wollen jaszak haalde en hem meteen weer tussen haar nog kouwelijke vingers liet glippen.

‘Grrrmb,’ mopperde haar moeder.

Michelle was niet meteen de vrolijkste vrouw die je kon tegenkomen. Of alvast niet meer sinds Edies papa zes jaar geleden zijn koffers had gepakt en was ingetrokken bij een andere vrouw. Sindsdien was bijna alles wat er gebeurde een aanleiding om te beginnen sakkeren voor Edies mama. Eigenlijk was het haar soort van ongelukkige talent geworden om in elke situatie iets negatiefs te zien. Tegen een vrije dag keek ze op, want dan zou ze haar buurvrouw wel eens tegen het vervelende lijf kunnen lopen in de tuin. ‘En die doet niets dan zeuren en opscheppen over haar oersaai zoon de advocaat,’ had Michelle

daarover al meermaals tegen Edie gezegd. ‘Als ik mijn hoofd nog maar half door het deurgat durf te steken, hoor ik haar al *‘Joehoe, Michelle!’* roepen. *‘Mooi weertje he! Mijn zoon zou het helaas niet weten, de stakkerd! Ik had hem net aan de telefoon, en de arme drommel was drukdruk bezig! Geen tijd om even een frisse neus te halen zoals wij. Neenee. Morgen moet hij namelijk een uiterst belangrijke klant verdedigen in de rechtbank. Alle heel erg belangrijke klanten geven ze aan hem, weet je.’*”

Als ze zich zo aan het opwinden was over haar buurvrouw, rolde Michelle meestal theatraal hard met haar ogen, stak ze haar tong uit en ontsnapte er een verontrustend geluid uit haar keel dat haar ergernis extra moest benadrukken. Een al even grote ramp, was bloemen cadeau krijgen. Daar had Edies mama een gruwelijke hekel aan. Want die bloemen zouden binnen de kortste keren toch maar in een hoopje verwelkte drap veranderen en het hele huis naar zompige vuilnisbelt doen ruiken. Bovendien kon de zon die scheen Michelle wel doen huilen, want dat betekende dat de protserige vrouw van de beenhouwer, Agnes, vast en zeker weer met haar veel te dure tiggerprint zonnebril zou lopen pronken in het dorp. Wat haatte Edies mama het om dat uitsloverige mens op zo’n moment tegen te komen. Agnes schoof haar zonnebril dan meestal naar het puntje van haar neus, terwijl ze Michelle begroette met een hartelijke knipoog van boven haar blinkende glazen. *‘Het lef van dat mens!’* grommelde Michelle dan geïrriteerd tegen Edie, terwijl een dikke kloppende ader op haar voorhoofd elk moment

een vernietigende bliksemstraal leek te kunnen afvuren richting de nietsvermoedende beenhouwersvrouw.

Eddie snapte niet waarom haar mama zich zo opwond over al die kleine, onbenullige dingen, maar ze had geleerd om steeds gewoon even begripvol terug te glimlachen om de boel vooral niet te verergeren.

Enkel haar bonsai bomen leken Michelle geen inzinking te bezorgen. Dat waren kleine boompjes die ze in potten hield en met veel aandacht verzorgde. Ze kon zich soms urenlang over haar bonsais ontfermen: ze in mooie vormen knippen of er kleine keitjes en mos rond schikken. Eddie vond het een beetje sneu voor de bomen dat hun takken constant gekortwiekt werden. Ze had ze liever tot grote, vrije dennen en ceders zien uitgroeien. Maar de bonsai bomen zagen er uit als plaatjes, dat moest ze toegeven. En ze zorgden voor welkome momenten van rust voor haar mama, waarin Michelle haar zorgen even leek te kunnen vergeten en ongestoord bezig was.

Op dit eigenste moment was Michelle echter allesbehalve ongestoord. Ze had het koud, en de naalden van de mooie blinkende dennenboom waaronder ze half gebukt ging, prikten door haar wanten en kleren heen en irriteerden haar gezicht. Dat was haar meer gedoe dan haar lief was. Ze keek er duidelijk naar uit om al dat gesleur achter de rug te hebben en om zich in haar zetel te kunnen terugtrekken met een warm kopje koffie.

'Gelukt!' zei Eddie terwijl ze de logge houten voordeur open duwde.

Wobbes, de kleine en doorgaans erg relaxte kater des huizes, kwam vanuit de woonkamer enthousiast miauwend op hen af getrippeld. Maar toen hij een grote dennenboom door de deur zijn richting uit geschoven zag komen, schoten zijn haren plotsklaps de lucht in en maakte hij haastig rechtsomkeer.

‘O, nee niet erg, Wobbesy,’ suste Edie. ‘Het is de kerstboom maar!’ Maar de kat was intussen al lang de trap naar de bovenverdieping op gevluht. De schuivende boom werd gevolgd door een duwende Michelle, wiens gezicht helemaal rood aangelopen was en op onweer stond.

‘Ziezo, hier heb je je grote boom,’ zei ze ietwat beschuldigend. ‘Geef mij maar mini boompjes die niet drie keer zo breed zijn als ik.’

Edie glimlachte ongemakkelijk. Ze voelde zich schuldig omdat ze net deze boom uitgekozen had. Misschien was hij toch wat groot uitgevallen.

‘Gaan we de boom zo dadelijk ook versieren, mama?’

‘Nee, kind,’ pufte Michelle. ‘We kunnen hem nog even een plekje geven in de woonkamer, maar daar houden we het bij voor vandaag. De bonsais moeten bij gesnoeid worden, en daarna wil ik een rustige avond voor tv!’

Edie pruttelde niet tegen. Ze had er naar uit gekeken om de kerstfiguren van onder het stof te halen, maar ze kon wachten tot morgen. Als ze verder niets te doen had, kon ze tenslotte naar het bosje aan de waterkant gaan. Ziggy zou daar ongetwijfeld ook zijn nu.

‘Is goed,’ zei Michelle die in haar hoofd al steentjes aan het stapelen was rond één van haar kleine bomen. ‘Maar tegen half zes ten laatste thuis.’

Dat was prima voor Edie, en met z’n tweeën sleepten ze de kerstboom naar een centrale plek in de woonkamer, naast de sofa.

Vooraleer ze vertrok, rende Edie nog even de trap op. Vanop de bovenste trede kon ze door de open deur van haar slaapkamer meneer Wobbes op bed zien liggen, helemaal opgekruld in een bolletje. Toen hij haar afgestapt hoorde komen, draaide hij zich in één vlotte beweging op zijn rug en begon hij zachtjes te spinnen. Edie legde haar hoofd tegen het kopje van de kater en speelde met zijn pootjes die richting het plafond wezen.

‘Ik vraag me af of jij zelfs nog weet dat je daarnet zo bent geschrokken, Wobbes,’ fluisterde ze. ‘Ik wou dat ik nare voorvallen ook steeds zo snel weer kon vergeten als jij.’

Ze staaarde naar de gesloten oogjes van de kater en luisterde geamuseerd naar zijn gezellige gesnor.

‘Was ik maar meer kat,’ grinnikte ze.

Wobbes leek niet erg onder de indruk van wat Edie te vertellen had. Onbekommerd draaide hij zich op zijn zij en knorde hij rustig verder. Edie gaf hem een kus tussen zijn twee oren, en holde daarna de trap af naar de woonkamer. Haar mama had

zich ondertussen al in haar favoriete relaxzetel genesteld en hield een verwarmend kopje koffie tussen haar handen geklemd. Geconcentreerd staaarde ze naar de bonsai boom die voor haar op de salontafel stond.

'Ik ben weg, mama, tot straks!'

'Tot straks, kind,' antwoordde Michelle zonder op te kijken.

Hoofdstuk 2: Tuurtje Vuurtje

Het was al een paar dagen lichtjes aan het vriezen en vandaag hing er ook nog eens een dichte mist over het dorp. Mensen op straat, één voor één warm ingeduffeld in wollen mutsen en dikke sjaals, namen kleine pasjes om niet uit te glijden. Edie deed hetzelfde, maar was tegelijkertijd ongeduldig, waardoor ze al meerdere keren over haar eigen voeten gestruikeld was. Tussen haar geklungel door merkte ze dat ze de oever bereikt had. Van overal op het eiland was het maximum een paar minuten wandelen vooraleer je uitzicht had op water, en op de andere omringende eilanden. Of op het vasteland, afhankelijk van waar je stond. Maar deze keer kon Edie de andere eilanden in de archipel niet zien, want de mist die over het water hing, was erg compact. Een overzetboot had zich toch door de mysterieuze sluier gewaagd. Edie zag de lichtjes en herkende de vage vorm van de boot in de verte. Ze stopte even om wat ze zag in zich op te nemen, en om met veel aandacht een paar teugen van de ijskoude lucht in- en rustig weer uit te ademen. Haar lange kastanjebruine haren golfd en zachtjes onder haar groene wollige muts uit. Haar neus en wangen hadden het fris, maar ze voelde zich helemaal warm en blij worden binnenin. Ze hield zo van winterse dagen als deze, waarop het dorp er haast

sprookjesachtig uit zag, en waarop lantaarns, lichtjes en kaarsen overal het halfdonker opvrolijkten. Er hing magie in de lucht. Edie voelde het en rook het. Ze begon te tintelen over haar hele lichaam.

Als bij wonder had ze heelhuids haar favoriete plek op het eiland bereikt: een klein naaldbos met een prachtig keienstrand en met uitzicht op een paar van de kleinere, onbewoonde eilandjes in de archipel, die met dennenbomen en woekerende hulststruiken begroeid waren. Er liepen een aantal smalle paadjes door het bos. Een perfect, golvend tapijt van heldergroene tinten mos en sappige grassen strekte zich uit tussen de heerlijk geurende bomen. Takken en boomstammen die al lange tijd op de grond lagen, waren met prachtige mantels van het malse mos bedekt. Hier voelde Edie zich helemaal thuis: temidden de bomen, tussen de eekhoorns, aan het water, en bij Ziggy, haar beste vriend met wie ze veel tijd doorbracht op deze plek.

Ze volgde één van de zwierig kronkelende paadjes richting keienstrand. Aan het einde van het paadje, terwijl ze het strand op stapte, zag ze in de verte een schimmige, in nevel gehulde figuur heen en weer wiebelen op een groot rotsblok. Het rotsblok lag een paar meter van het strand verwijderd in de zee. De gedaante leek zijn uiterste best te doen om niet in het water te tuimelen.

‘Ziggy, ben jij dat?! Doe dat toch niet, kom er af!’

Edie beseft meteen dat het waarschijnlijk niet erg slim geweest was van haar om zo onaangekondigd te roepen. Hopelijk schrok de schimmige gedaante niet al te hard en verloor hij zijn evenwicht niet.

‘Edie!’ riep de figuur in de mist verheugd terug.

De schim kantelde plots helemaal naar voren en stak snel een been uit. Edie slaakte een kreet. Maar de figuur was op een lager rotsblok geland. Of hij kon over water lopen, want Edie zag hem nu een halve meter verder en twee treden lager, ongeveer gelijk met het wateroppervlak staan.

‘Ik vroeg me al af of je nog zou komen!’

Sprong per sprong kwam het personage dichtbij om uiteindelijk een meter voor Edie op het keienstrand te landen. De gedaante had de mist van zich afgeschud. Ziggy was plots zichtbaar.

‘Wat doe je nou, gek! Je had in het water kunnen vallen!’

‘Ik ken die rotsblokken toch.’ Ziggy haalde zijn schouders op. ‘Al had ik ze inderdaad iets minder glad verwacht.’ Hij glimlachte. ‘Maar ik moest echt die houten paaltjes die daar boven het wateroppervlak uitsteken van dichtbij gaan bekijken. Twee ervan leken daarnet te bewegen! Niet gewoon stijf van links naar rechts, maar kronkelend, als een slang!’

Edie tuurde door de nevel naar wat op twee steigerpaaltjes in de verte leek. Ze aarzelde even en droeg een bedenkelijke frons op het gezicht.

‘Ik kan me eerlijk gezegd niet herinneren dat daar tevoren paaltjes stonden.’

‘Exact!’ antwoordde Ziggy. ‘Heel raar. Ik geraakte niet voldoende dicht om ze goed te bekijken. Maar dat gekronkel zal ik me wel ingebeeld hebben. Dat slaat echt nergens op.’

‘Gaan we verder bouwen aan de schommel?’

‘Ja, dat was ook helemaal mijn plan vooraleer ik dingen begon te zien die er niet waren! Ik heb een grote rol dik touw bij, en die tak daar lijkt me hoog en stevig genoeg om de schommel aan te hangen.’ Ziggy wees naar een tak in een magnifieke, reusachtige pijnboom. De boom stond vlak langs het water aan de rand van het bos, en had lange dikke wortels die langs de mossige aarde de zee in kropen. ‘Wanneer we dan vooruit schommelen, vliegen we over het water. Lijkt me heerlijk!’

‘En in de zomer kunnen we vanaf de schommel in het water springen,’ verheugde Edie zich.

Enthousiast begonnen ze de plankjes die ze een paar dagen geleden verzameld hadden samen te binden en bekeken ze hoe ze tot aan de hoge tak zouden klimmen. Maar al snel was duidelijk dat de rol touw die Ziggy bij zich had niet lang genoeg was. Geduldig begonnen ze dan maar tientallen grote, blinkende keien bij elkaar te zoeken op het strand die ze zouden stapelen tot indrukwekkende bouwsels.

Terwijl de zevende toren van hun prachtige kasteel bijna afgewerkt was, begon er vlakbij hen iets te ritselen in het bos. Ze

keken op en merkten dat een eekhoorn hen vanop een afgevalen tak wat verderop zat aan te staren. Het beestje hield een dennennappel tussen zijn pootjes gekneld en pelde er zorgvuldig de ene schub na de andere af. Toen hij zag dat Edie en Ziggy hem in de gaten hadden, bleef hij rustig verder knabbelen.

Edie en Ziggy waren allebei grote dierenvrienden. Dieren leken in hen nooit een bedreiging te zien. Alvast niet in Ziggy, die volgens Edie eigenlijk ook wel iets wilds en vrijs van een dier in zich had.

‘De eekhoorn vindt je weer aardig,’ grinnikte Edie.

‘De eekhoorn vindt *óns* weer aardig,’ antwoordde Ziggy kordaat terwijl hij rustig verder ging met stapelen.

Edie knikte gespeeld vastberaden. Haar grote groenbruine ogen fonkelden helder boven haar ijskoude, appelrode wangen. Edie beschouwde Ziggy als een geschenk uit de hemel. Wat was ze gelukkig dat ze hem intussen al zeven jaar kende. Sinds ze op haar eerste schooldag van de eerste kleuterklas plots een vinger in haar oor had gevoeld, en het Ziggy had blijken te zijn die een lieveheersbeestje -zoals hij het toen gezegd had- *‘uit haar donkere oorgrot wilde redden’*. Edie wist nog dat ze hem zonder iets te zeggen verbaasd had aangestaard terwijl hij zijn vinger in haar oor had gehouden, en die een paar seconden later voor haar neus had uitgestoken. Op de vinger had ze een klein lieveheersbeestje dankbaar met zijn vleugels zien schudden en dartel richting Ziggy’s arm zien huppelen. Toegegeven,

waarschijnlijk had het beestje niet echt gehuppeld, maar dat was wel hoe Edie het zich herinnerde. Ze wist ook nog dat ze Ziggy vervolgens strak in zijn donkerbruine ogen had gekeken en ze vervolgens allebei luidop waren beginnen te schaterlachen tot de tranen uit hun ogen en de snottebellen uit hun kleuterachtige snotneuzen liepen. De dagen daarop waren ze altijd samen geweest tijdens de pauzes op de speelplaats: feeërieke kabouterdorpen aan het bouwen in de zandbak, of samen spannende reizen rond de wereld aan het maken op het klimrek. Dagen waren geleidelijk aan weken geworden, weken maanden, en maanden jaren. En nu, zeven jaar later, beleefden Edie en Ziggy nog steeds de heerlijkste -echte én gefantaseerde- avonturen samen op hun mooie eiland.

De meeste andere kinderen en keurige mensen uit het dorp vonden Ziggy maar een raar kereltje. Zijn donkerbruine halflange haren lagen er meestal warrig bij, en ontelbare keren al had Edie er een twijgje of een stuk dennennaald uit gehaald. Ziggy was niet geïnteresseerd in de dingen waar aangepaste mensen in geïnteresseerd horen te zijn. Hij praatte niet mee als er geroddeld werd. Hij borstelde zijn haren niet. Hij snapte de betekenis van de woorden cool en populair niet. Edie had het hem wel eens proberen uit te leggen, maar binnen de kortste keren was Ziggy afgeleid geweest door een prachtige kleine vuurvlinder die voorbij was komen fladderen. En dus waren ze de vlinder, die ze Tuurtje Vuurtje hadden genoemd, maar een

tijdje huppelend gevolgd, tot ze helemaal vergeten waren waar ze het tevoren ook weer over gehad hadden.

Ook al begreep iedereen hem niet altijd even goed, Ziggy was heel lief en had het stralendste hart van iedereen die Edie kende. Hij was altijd zichzelf, en deed nooit zomaar mee met de hoop, want de hoop deed en dacht volgens hem vaak de meest bizarre, onbegrijpelijke dingen. Wat voor bijzonders je ook nog had met Ziggy, was dat hij niet van gehaktballen hield, want die zijn gemaakt van vlees, en vlees dat at hij niet.

Het was mede dankzij Ziggy's mama Beth dat Ziggy zo onbezorgd zichzelf kon zijn. Beth was net als haar zoon een apart iemand. Ze was een opgewekt warhoofd, dat altijd het beste in mensen zag, ook al was dat beste soms ver te zoeken. Ooit werd ze in een file voor de ophaalbrug naar hun eiland de huid vol gescholden omdat een heethoofd er op stond dat ze een halve meter verder door zou rijden met haar wagen. Terwijl de man uit zijn raam hing en als een razende brulkikker tegen haar tekeer aan het gaan was, was Beth uitgestapt en had ze hem vriendelijk een kopje van de kamillethee die ze in een thermos bij zich had, aangereikt. Ze had gezegd dat ze merkte dat de man waarschijnlijk een ellendige dag achter de rug had en dat een kopje thee na zo'n dag mirakels kon verrichten. De kerel had even heel verbaasd gekeken, was onmiddellijk gestopt met tieren en met het schaamrood op de wangen had hij vervolgens zijn verontschuldigen aangeboden aan Ziggy's mama. In de tijd die de ophaalbrug nodig had gehad om terug naar beneden

te zakken, had Beth de man getoond hoe hij op stresserende momenten tot rust kon komen door goed diep via zijn buik in, en heel langzaam weer uit te ademen. Sinds de dag dat Beth de voormalige driftkikker ontmoet had in de file, kreeg ze elk jaar met kerst een kaartje van hem. En elke keer ze toevallig weer eens bumper tegen bumper stonden in de file voor de ophaalbrug, stapten ze allebei vrolijk uit en gingen ze samen op de motorkap van één van hun auto's zitten mediteren tot de brug weer neergelaten werd.

Beth was eveneens een grote dierenvriend. Ze at net als Ziggy geen vlees, en ze dronk geen melk van dieren. Het was haar droom om een opvangplaats voor dieren in nood te maken in hun huis met grote tuin op het eiland. Maar omdat ze daar het geld niet voor had, werkte ze als biologe aan de universiteit in de stad, wat ze zeker ook een fijne job vond. Verder was Beth erg creatief. Ze maakte veelkleurige, uitbundige schilderijen en grappige kleien beeldjes van gekke hoofden en zelf verzonnen mensdierachtige wezens. Ze was een lieve, artistieke, en heel zeker ook een intens *onpraktische* vrouw.

Eddie hield van Beth. Ze hield van de wekelijkse yogasessies met haar en Ziggy, ze hield van hun picknicks in de velden, ze hield van het samen dansen en zingen in hun wilde tuin, ze hield van het samen koken en van het leren over verschillende soorten kruiden, vruchten en groenten. Beth wist van elk kruid waar het goed voor was. Soms maakten ze met hun drieën siroop van de naalden van de grote pijnboom die in de tuin stond. Heerlijk bij

pannenkoeken was dat goudgele goedje, en een paar lepels per dag konden wonderen doen bij een hoestje. Ook dronken ze vaak warme verse gemberthee met citroen en een vleugje agavesiroop wanneer Edie op bezoek was. De thee proefde lichtjes pikant, en tegelijk zurig en zoet. Verrukkelijk vond Edie dat.

Edie voelde zich vrij om te zijn wie ze was bij Beth en Ziggy. Dat was niet altijd en overal het geval. Ze wilde vooral iedereen rondom zich tevreden stellen, dus deed ze vaak gewoon wat van haar verwacht werd, ook al vond ze dat niet altijd even fijn. Omdat haar mama zichzelf vaak heel zielig vond en dikwijls in de put zat, deed Edie haar best om de vrouw op te beuren en durfde ze haar zeker niet tegen te spreken. En wanneer Michelle zeurde over Edies papa, wat bijna elke dag was, liet Edie haar doordrammen, ook al werd ze daar niet erg blij van.

‘Wees dan toch gewoon een eend!’ had ze haar nonkel in een ongeduldige bui eens tegen heer mama horen roepen. Na wat nodige uitleg bleek dat de man vond dat Michelle alle akelige dingen gewoon van zich af moest laten glijden, net zoals eendenveren water in parels omtoveren die vervolgens vlotjes van hen af rollen. Dat was zo’n slechte tip nog niet, vond Edie, dus sinds die dag sprak ze regelmatig de magische woorden ‘wees gewoon een eend, Edie!’ tegen zichzelf. Het bleek weliswaar een minder krachtige spreuk te zijn dan ze had gehoopt, want voorlopig voelde ze zich nog steeds heel erg mens.

Hoofdstuk 3: Aardmannetjes en elfen

Het was ondertussen al na vijf uur en donker geworden. Het maanlicht scheen over het witte keienstrand en zorgde voor een zachte glinstering over het kabbelende water.

‘Oei, ik moet naar huis,’ zei Edie toen ze de tijd in de gaten kreeg. ‘O ok, dan stap ik met je mee.’

Edie en Ziggy stonden recht en wandelden richting Ziggy’s fiets die wat verderop tegen een boom geparkeerd stond, om vervolgens één van de slingerpaadjes in het door maneschijn verlichte bos op te stappen. In dit licht zag het kleine woud er altijd op zijn meest betoverend uit, alsof aardmannetjes en elfen elk moment geruisloos van achter de bomen gekropen konden komen. Edie hoopte altijd dat ze toch ooit eens een keertje een aardige sprookjesfiguur tegen het lijf zouden lopen op een magische avond als deze in hun geliefde bos. Maar voorlopig hielden de betoverde toverwezens zich behoorlijk goed schuil.

Een paar meter verder op het slingerpad gebeurde er plots iets heel vreemds: Edie en Ziggy werden opgeschrikt door een luid gekraak. Edie, die sowieso nogal verschietachtig was -zelfs haar eigen spiegelbeeld had haar slaperige zelf al meerdere keren de stuipen op het lijf gejaagd telkens ze in het schemerdonker de

spiegel in de nachthal passeerde- zocht steun bij Ziggy. Ze klemde haar handen stevig om zijn arm.

‘Auw! Iets minder hard knijpen graag, Edie, die arm kan nog van pas komen.’

Maar Edie loste haar grip niet, want wat ze daar zag of dacht te zien en te horen, was volkomen onverklaarbaar: links van hen leek het alsof een bemoste boomstronk tegen een hoge snelheid beginnen rollen was over knappende takjes, hoopjes dennenappels en tussen lage struiken door, steeds verder van hen vandaan. Ze snapte er niets van.

‘Huh!’ reageerde Ziggy vol verbazing. ‘Het gaat daar toch helemaal niet bergaf! Hoe kan die stronk zo plots uit het niets beginnen rollen terwijl alle andere takken en boomstammen onbeweeglijk stil blijven liggen?’

‘Bizar!’ antwoordde Edie met trillende stem. ‘Zo... zo bizar!’

Hoe kon dat inderdaad. Zouden er dan toch boselfen in hun favoriete bos wonen, die de stronk op de één of de andere manier aan het voortduwen waren? Nu er wie weet *echt* magische dingen aan het gebeuren waren in het in manegloed badende woud, was Edie toch wel een stuk banger dan in haar fantasie het geval was geweest. In haar gedachten waren de sprookjesfiguren altijd vriendelijke wezens geweest. Maar wat als ze dat *niet* waren? Het donkere woud voelde op slag een stuk bedreigender aan.

‘Ik ga er achteraan!’ zei Ziggy.

Maar Edie hield hem tegen. Ze knelde zijn arm nog wat steviger vast.

‘Nee, hij is al weg!’ zei ze snel.

Ze had geen zin om alleen op het pad achter te blijven, en al evenmin om mee achter een enge, betoverde boomstronk te rennen.

‘Ik ga gewoon snel even kijken, ik ben zo terug.’

‘Dan ga ik mee!’ riep Edie aarzelend.

Met een stevige pas stapten ze over het zachte mos bezaaid met dennennaalden. Ze speurden de grond vlak voor hun voeten af naar de mysterieuze stronk, maar zo in het donker zoeken met enkel het licht van de maan en de sterren, bleek geen gemakkelijke opdracht. Al snel besepte ook Ziggy dat het niet veel zin had om nog verder van het pad weg te wandelen.

‘We gaan hem nu echt niet terugvinden denk ik, Ziggy.’ Terwijl ze dat zei, slaakte Edie een zucht van opluchting.

‘Hmm, nee... Maar hoe vreemd! Eerst waren er die kronkelende paaltjes in het water, en nu dit... Dit hebben we ons toch niet allebei ingebeeld?! Morgen moeten we het verder uitzoeken!’

‘Ja, vind ik ook...’ zei Edie, ‘zeker en vast. Morgen... in het daglicht. Maar er is waarschijnlijk een logische verklaring voor. Kan toch niet anders...’

Ze merkte dat ze haar eigen woorden niet echt helemaal geloofde. In stilte stapten ze terug naar het paadje en een paar minuten later wandelden ze samen, nog wat verdwaasd door wat ze net hadden meegemaakt, het naaldbos uit.

De gekleurde houten huisjes in het dorp zagen er altijd extra gezellig uit deze tijd van het jaar. Van achter de meeste ramen schenen fonkelende kaarsen en papieren hanglampen in de vorm van kerststerren een warme lichtgloed over de straten. Overal tuften rookpluimen uit de schoorstenen.

‘Het huis van juf Jess vind ik het heerlijkste van heel het dorp,’ zei Edie, die graag over iets anders wilde praten dan over de rollende boomstronk, om zo komaf te maken met het benauwde gevoel dat ze had. ‘Met die dikke, verwilderde laag gras op het dak, de rozenbottelstruiken die over het gele hek hangen en de groene serre naast het huis. Het is net zo’n knus plaatje als zijzelf.’

‘Ja, juf Jess is fijn en ik veronderstel ook een soort van knus,’ lachte Ziggy.

‘Al is directeur Frank het daar waarschijnlijk niet mee eens,’ zei Edie. ‘Juf Jess maakt hem vooral nerveus heb ik al gemerkt. Hij heeft het duidelijk niet graag dat ze zijn regels niet volgt. Weet je nog hoe boos sommige ouders waren nadat ze ons in de klas op ernstige toon verteld had dat we huiswerk gerust een dagje later mogen indienen als we iets belangrijkers te doen hebben de avond ervoor, zoals een handstand doen op het strand?’ Ze grinnikten allebei.

‘En weet je nog hoe woest Marte Wolders’ ouders waren nadat juf Jess ons dat filmpje getoond had over hoe sommige grote bedrijven hun afval dumpen in rivieren?’ ging Edie verder.

De boomstronk speelde nog door haar hoofd, maar ze voelde zich stilaan rustiger worden. 'Ik hoorde meneer Wolders de dag erop in de gang tegen directeur Frank brullen dat dat nu eenmaal is hoe het er aan toe gaat in de echte wereld. Hij zei dat juf Jess een naïeve leerkracht is die haar mening voor zich moet leren te houden. Directeur Frank stond te bibberen op zijn benen en beloofde dat hij een hartig woordje zou praten met juf Jess.'

'Ik denk niet dat onze juf erg onder de indruk is van directeur Frank eerlijk gezegd,' lachte Ziggy. 'Of van Martes papa.'

In de verte hoorden ze een hond luid blaffen. Af en toe sloeg het radeloze geblaf om in een zacht gepiep.

'Ugh, ik kan het echt niet meer *aan*horen, Ziggy! De Woldersens zijn werkelijk vreselijk. Hoe kunnen ze hun hond zo behandelen! Elke dag en nacht zit dat beest alleen, opgesloten in die kleine kooi buiten! Ze gaan enkel naar hem toe om hem brokken te brengen. En af en toe schreeuwen ze hem vanuit het raam toe dat hij zijn bek moet houden. Maar hoe zou je zelf zijn zonder liefde of aandacht of ruimte om te bewegen? Dat dier moet gek worden!'

'Meen je dat, zit die hond daar nog steeds opgesloten?'

'Ja! Ze wilden vast en zeker enkel een grote zwarte hond om inbrekers af te schrikken van hun grote, pompeuze huis op de heuvel,' zei Edie boos.

'Bailey heet hij zeker?'

Edie knikte bedroefd. Het voelde aan alsof er een baksteen op haar maag lag. Ze moesten het arme dier helpen.

‘Ik ga een plan bedenken om hem te bevrijden!’ zei Ziggy vastberaden.

Edies hart en gezicht lichtten op. Ze kende Ziggy goed genoeg om te weten dat hij niet zomaar iets zei. Glunderend keek ze hem aan. Wat zag ze hem graag. Wat was hij de beste en de liefste en de wonderlijkste van alle mensen op deze aardbol. Ineens, nog voor ze kon reageren op Ziggy’s idee, klonk er een vriendelijke stem achter hen.

‘Wat een goed idee, lieve kinderen!’

Edie en Ziggy schrokken zich een hoedje. Het was de tweede keer vanavond dat hun hart plotseling enkele slagen over sloeg. Ze draaiden zich om en zagen juf Jess voor hen staan, die een grote bruine zak met boodschappen droeg.

‘Het lijkt me alleen dat jullie best wat stiller praten tijdens het beramen van plannen die waarschijnlijk niet door iedereen geapprecieerd worden. Ook al zijn het dan geweldige, hartverwarmende plannen.’ Ze glimlachte zo hard dat haar tanden er van fonkelden. ‘Ik heb mij eerlijk gezegd ook al zitten afvragen wat ik nog kon doen. Ik heb de Woldersens er al op aangesproken, maar die zeiden natuurlijk dat het mijn zaken niet zijn. Die afgrijselijke man sloeg zelfs de deur voor mijn neus dicht!’ Ze rolde verveeld met haar ogen. ‘Ik heb ook de politie al gebeld, maar die zeggen dat ze niet kunnen helpen. Weet je wat,

misschien moet een hele lokale hevige rukwind die kooi maar eens per ongeluk doen openwaaien!’

Ze wierp een veelbetekenende knipoog naar Ziggy en Edie. Op datzelfde moment weerklonk er vlakbij hen een enthousiast gejuich. Het leek vreemd genoeg uit een vuilnisbak op de hoek van de straat te komen.

‘Wat was dat?’ vroeg juf Jess terwijl ze haar hoofd in de richting van het geluid draaide.

‘Geen idee,’ zei Edie die tot bij de vuilnisbak stapte en er achter en in keek. ‘Ik zie alleen afval, een paar bananenschillen, papieren zakdoeken, een krant, niks speciaals...’

‘Wat een rare, rare, bizarre dag!’ zei Ziggy.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg juf Jess, wiens voorhoofd in een frons bleef staan omdat ze zonet toch duidelijk onverklaarbaar gejuich had gehoord. ‘Komen jullie anders graag een kopje verse rozenbottelthee drinken bij mij thuis? Dan kunnen we het erover hebben? En ook even bekijken hoe we de situatie met Bailey aanpakken?’

‘Dat is heel lief, juf Jess,’ reageerde Edie, ‘maar ik moet dringend naar huis. Spreken we morgen anders af?’

‘Geen probleem, morgen kan zeker. Ik ben de hele dag thuis. Kom maar gewoon langs wanneer het voor jullie past. En noem me gerust Jess zonder de juf ervoor buiten de school hoor.’

Jess glimlachte nog even en stapte dan met een ernstige, vragende blik via een kleine omweg langs de vuilnisbak op de hoek van de straat naar huis.

Ook Edie en Ziggy namen afscheid, want ze moesten elk een andere kant uit. Ziggy zou zich vanavond buigen over een plan om Bailey te helpen ontsnappen. En morgennamiddag zouden ze bij juf Jess langgaan om het plan te bespreken.

Edie schuifelde voorzichtig verder naar huis over de nog gladde, door straatlantaarns en kerstslingers verlichte straten. Toen ze thuiskwam en haastig haar wanten en muts uittrok op de welkomstmat, zat haar mama al aan de eettafel.

‘Je bent te laat, Edie!’ morde die. ‘De soep wordt koud! Bij je papa kan dat misschien allemaal zomaar, maar daar kan wel meer door de beugel dat niet erg fraai is! Ik heb gehoord dat die tuttebel van je vader nu een bontjas draagt! Stel je voor! Ik hoop dat je haar er op hebt aangesproken! En die blaaskaak van een vader van jou speelt nu golf met andere opschepperige praatjesmakers uit het dorp! Wat een ellendig stelletje bij elkaar zeg! Bij zo’n mensen tellen eerlijke afspraken niet natuurlijk. Mooie lessen krijg je daar! Dat kind van hen kan alleen maar een kleine verwende snotaap zijn. Mij niet gezien dat jij ook zo wordt!’

Edie voelde zich binnenin op slag in elkaar krimpen, en haar ademhaling stokte van het ene moment op het andere. Zoals steeds wanneer haar mama boos werd en haar verwijten naar het hoofd wierp, wist ze niet goed hoe te reageren. Ze voelde zich vooral klein en triest worden binnenin. Ze dacht bij zichzelf dat er wel degelijk regels en afspraken waren bij haar papa

thuis, maar ze wilde haar mama zeker niet tegenspreken. Ze vond bontjassen evengoed vreselijk, maar ook daar zei ze niets over. Maar vooral wilde ze haar halfbroertje Wes, met wie ze het *heel* goed kon vinden, graag verdedigen. Toch reageerde ze niet op de beweringen van haar mama. Omdat ze wist dat dat geen zin had. Michelle zou enkel boos worden en zichzelf beklagen met zo'n gemene dochter. Dus zei Edie gewoon: 'Sorry mama, het was erg glad dus ging het wandelen wat trager. De soep ruikt lekker, tomatensoep?'

'Hmm...' Michelles gezicht klaarde op. 'Probeer de volgende keer gewoon op tijd te vertrekken, ok?' Edie knikte.

Michelle had haar frustratie kunnen uiten en voelde zich een stuk beter nu. Maar Edie voelde zich ongemakkelijk en een beetje boos. Al deed ze haar uiterste best om dat niet te tonen.

Na het avondeten keek Edie nog wat tv met haar mama, maar ze was er met haar gedachten niet bij. Haar hoofd was bij Bailey, en bij het onverklaarbare gejuich dat van nergens leek te komen. Ze dacht natuurlijk ook terug aan de rollende boomstronk die plots verdwenen was. Waarschijnlijk waren er allemaal wel logische verklaringen te vinden voor wat ze gezien en gehoord hadden, dat kon niet anders. Het was tenslotte erg mistig en donker buiten, en dus hadden ze vast en zeker de eekhoorns niet opgemerkt die de boomstronk voortduwden, of Sam, het buurjongetje van juf Jess, die zich achter een muurtje had schuilgehouden en hen wilde foppen met zijn gejuich.

Waar Edie tot slot aan dacht, was aan Ziggy. Ziggy, die elk moeilijk moment beter leek te maken. En elk spannend en leuk moment leuker. Dromerig en glimlachend staarde ze voor zich uit.

‘Wat zit je er schaapachtig bij, kind,’ hoorde ze haar moeder ineens zeggen.

Abrupt ontwaakte Edie uit haar gedagdream. Vanuit een ooghoek zag ze twee grote dozen met kerstversiering, half verstopt naast de sofa, staan.

‘O, je hebt de kerstspullen alvast van de zolder gehaald!’

Ze zette zich recht zette om de dozen van dichtbij te gaan bekijken.

‘Ja, dan kunnen we er morgenvoormiddag meteen aan beginnen,’ zei Michelle op een manier waaruit bleek dat ze niet echt uitkeek naar een hele hoop gepruts met kerstfiguren en -slingers. ‘Maar nu is het tijd voor bed!’

Met een zoen wenste Edie haar mama welterusten, waarna ze de trap op rende, gevolgd door Wobbles die al die tijd ronkend naast haar op het tapijt gelegen had. In bed nestelde Edie zich met hoofd en al onder haar donsdeken, waar ook haar leeslampje en boek verborgen lagen. Wobbles wroette zich mee een weg naar het warme, knusse holletje en rolde zich op in Edies zij. Edie knipte haar leeslampje aan en zag de cover van het boek dat ze al een paar dagen aan het verslinden was, oplichten. ‘Het grote ruimteboek’ stond er te lezen op de kaft. Ze had het boek voor haar verjaardag cadeau gekregen van haar